Model 2025

Tips and tricks

Relații internaționale in Evul Mediu= bătălie/tratat

Organizarea instutuțională din spațiul românesc în secolul XVI

- Spațiul intracarpatic- voievodatul devine principat autonom sub suzeranitate otomană
- Spațiul extracarpatic- prin Tratatul de la Alba Iulia din 20 mai 1595, Mihai Viteazul devine vasal al lui Sigismund Batory și locțiitor al acestuia la conducerea Țării Românești

Istoria României de-a lungul secolelor nu a avut o evoluție liniară ci un parcurs marcat de fluctuații și schimbări bruște. Așa cum remarca Nicolae Iorga „istoria este cea dintâi carte a unei nații", subliinind rolul esential al trecutului in formarea identitatii nationale. (citatul este optional).INTRODUCERE GENERALA!!!

De-a lungul Evului Mediu, românii s-au implicat activ în cruciada antiotomană. Acțiuniile lor defensive și ofensive au reprezentat un factor semnificativ în stoparea expansiunii otomane. Un fapt istoric din perioada 1361-1400 la care participă românii în cadrul relațiilor internaționale a fost Tratatul de la Brașov. Mircea cel Bătrân (1386-1418) a fost primul mare conducător al Țării Românești. Principalul obiectiv al politicii sale externe a fost apărarea independenței Țării Românești. Astfel, a încheiat o alianță cu Sigismund de Luxemburg, regele Ungariei, datat din 7 martie 1395. Acesta este primul tratat de alianță antiotomană din sud-estul Europei, încheiat de pe poziții de egalitate, prin care cei doi suverani își promiteau ajutor reciproc în lupta antiotomană. Prin urmare, regele maghiar îi recunoaște lui Mircea cel Bătrân titlurile de „Duce de Făgăraș" si „Ban de Severin".

Implicarea în lupta antiotomană s-a perpetuat de-a lungul secolului XV, în spațiul intracarpatic. Astfel, o acțiune de politică externă la care participă românii din prima jumătate a secolului al XV-lea este „campania cea lunga". Iancu de Hunedoara este de origine română, provenind dintr-o familie de mici nobili români din Transilvania. Iancu a ales cariera armelor, devenind un mare comandant al armatei, fiind considerat „atletul lui Hristos". In contextul unor febrile negocieri pentru organizarea unei noi cruciade, Iancu de Hunedoara pregătește și conduce o puternică acțiune militară în interiorul Peninsulei Balcanice. Între 1433-1444, Iancu organizează o cruciadă numită „campania cea lunga" când trece la sudul Dunării pe teritoriul Serbiei și Bulgariei, provocând turcilor mari pierderi. Sultanul Murad al II-lea cere pace, iar pacea se încheie la

Seghedin și este favorabila creștinilor. Prin urmare, sultanul promite să nu atace statele creștine timp de 10 ani.

În a două jumătate a secolului XV, românii s-au afirmat pe scena internațională prin încheierea tratatelor cu Marile Puteri. Astfel, doua aspecte cu privire la implicarea românilor în relațiile internaționale din perioada 1451-1500 sunt încheierea tratatului cu regele Poloniei, Cazimir al IV-lea, respectiv încheierea tratatului cu Ioan Albert. Domnia lui Ștefan cel Mare (1457-1504) a reprezentat o lungă perioadă de stabilitate politică, prosperitate economică, dezvoltare în plan cultural. Ștefan ajunge la domnie într-un moment de răscruce când asupra Moldovei își exercitau supremația Ungaria, Imperiul Otoman și Polonia. În aprilie 1459 Ștefan cel Mare încheie tratatul de la Overchelăuti cu regele Poloniei, Cazimir al IV-lea. Prin intermediul acestui tratat, Ștefan recunoaște suzeranitatea regelui polonez anulând angajamentele anterioare față de Ungaria. În schimb, regele Poloniei îl recunoaște pe Ștefan ca fiind domn al Moldovei și se angajează să nu-l ajute pe rivalul său, Petru Aron.

Trecerea în neființa a regelui Cazimir al IV-lea și venirea pe tronul Poloniei a regelui Ioan Albert a iscat divergențe între Ștefan cel Mare și noul rege polonez. În urma bătăliei de la Codrii Cosminului, domnul Moldovei și regele Poloniei semnează Tratatul de la Hârlău. Ca urmare, cei doi își promiteau sprijin reciproc în caz de război și „liniște și pace veșnică între cele două state". Tratatul a fost încheiat în condiții de egalitate și consfințea independența Moldovei față de Polonia, fiind considerat cel mai mare succes diplomatic al lui Ștefan.

Incheierea tratatelor diplomatice cu puterile vecine a avut un impact semnificativ asupra organizării instituționale a Principatelor Române.

Din punctul meu de vedere, organizarea instituțională din spațul românesc extracarpatic în secolul al XVI-lea a fost suferit modificări în urma încheierii Tratatului de la Alba Iulia. Mihai Viteazul (1593-1601) a fost mare ban al Craiovei și unul dintre cei mai bogați boieri din Țara Românească, cumpărându-și tronul de la turici. Acesta urcă pe tron într-un moment dificil pentru țară deoarece exista pericolul transformării Țării Românești în pașalâc turcesc. În mai 1595 Mihai Viteazul trimite o delegație de boieri în Transilvania pentru a negocia un tratat de alianță cu Sigismund Bathory. Prin urmare, la 20 mai 1595 aceștia semnează la Alba Iulia un tratat dezavantajos pentru Mihai Viteazul. Tratatul prevedea faptul că domnul Țării Românești devenea vasal al lui Sigismund Bathory si locțiitor al acestuia la conducerea Țării Românesti. Mihai trebuia să accepte tutela marii boierimi care deținea adevărata putere în Țara Românească sub forma unui Sfat Domnesc alcătuit din 12 boieri. Mihai Viteazul primea ajutor militar în lupta antiotomană, iar Biserica Ortodoxă din Transilvania întra sub jurisdicția mitropolitului Țării Românești. Mihai este nevoit să accepte tratatul deoarece o invazie otomană era iminentă.

În concluzie, istoria acestor state a fost marcată de abilitatea de a naviga între amenințările politice, conflicte și negocieri, reflectând complexitatea națiunii române în fața presiunilor externe. CONCLUZIE GENERALĂ!!!